

Botti'nin Anısına

Sevgili Botti,

Sana ulaşmayacak bir mektup yazdığımın farkındayım; ama sana söylemek istediklerim var. Sizlerin sezgi gücünüzün çok yüksek olduğu söylenir, bu mektubu okuyamasan da hissedeceksin diye düşünüyorum.

Sen, minicik bir yavru olarak geldin evime. Elimde büyüdün. Çocuklarımla arkadaş oldun. Bir bebek gibi baktım sana. Yıkadım, besledim, eğittim. En acı günlerimizde yanımızdaydım. Bizimle ağladın, bizimle güldün. Seni mutlu edebilecek koşulları sağlayamadığım zaman, en güvendiğim arkadaşşıma verdim. Onlarla mutlu olacağını biliyordum. Böylece yollarımız ayrıldı. Siz, İskenderun'a yerleştikten sonra arkadaşşıımı bir daha arayamadım; seni hep gittiğin gibi anımsamak istedim. Elim telefona her gittiğinde ya olumsuz bir şey duyarsan korkusuyla aramaktan vazgeçtim.

Düşlerimde seni aradım ağlayarak. Fotoğraflarına bakarak özlenimini gidermeye çalıştım. İtiraf etmeliyim ki ben kendimi affedemedim. Seni yanımdan ayırmamalıydım. Aradan yıllar geçti; ama seni hiç unutamadık. O zamanlar senin gibi küçücük olan çocuklarım büyüdü, kocaman oldular. Hâlâ seni anlatıp dururlar arkadaşlarına.

Hayvanlarla ilgili bir dolu öykü yazdım. Ama senin öykünü yazamadım. Yapamadım; senin sevgini, senin dostluğunu bir öyküye sığdıramayacağımı hissettim. Yazdıklarımın tümünde senden bir şeyler vardı. Ama senin öykünü yazamadım.

Senden hiç söz etmemekse bana bunları yazdıran sevgini yadsımak olurdu. Seni tanıdıktan sonra bir kediyle, bir leylekle veya bir horozla dost olmayı öğrendim. Seni tanıdıktan sonra bir köpeğin, bir balığın yaşam öyküsünün de biz insanlarınki kadar ilginç ve önemli olduğunu keşfettim. Bir köpekle veya bir kediyle kurduğun bağın çıkarılıktan ne kadar uzak, gerçek bir sevgi olduğunu gördüm. Yaşadıklarımız ise aramızda kalsın. Bu daha doğru olacak.

Seni seviyorum...

Julia

Küçük bir akvaryumda dünyaya geldi. Boyu bosu bir fasulye tanesi kadar ya var ya yoktu. Kırmızı, ince cildi minicik kılçıklarını saklayamıyordu. Çelimsiz bedeninden beklenmeyecek bir hızla yüzüyordu. Kıvrak dönüşlerle, küçük dünyasının her köşesine girip çıkıyordu. Bıkmadan, yorulmadan yineliyordu bu keşif turlarını.

Yaşam böyle, tekdüze akıp gidiyordu ki bir sabah ansızın her şey değişti. Annesinin elini sımsıkı kavramış minik bir kız girdi içeri. Biraz suçlu, biraz üzgün görünüyordu. Bir gün önce kötü bir olay yaşamıştı. Hâlâ bu olayın etkisindeydi. Kırmızı Japon balığını arada sırada elini daldırıp sudan alır, öpüp sevip tekrar suya bırakırdı. Ama dün nedense balığın öleceği tutmuş ve küçük kız, onu cansız görünce, ilk ölüm acısını yaşamıştı.

Bugün annesi ona yeni bir balık alacaktı. Annesine söz vermişti, bundan böyle balıkları sudan çıkarıp öpmek yoktu. Annesinin elinden sıyrılıp minik burnunu akvaryuma dayadı, kara gözleriyle taradı balıkları. Onunla göz göze geldi, işaret parmağıyla gösterdi:

"Bunu," dedi, "bunu istiyorum. Adı Julia olacak!" Nereden aklına gelmişti bilinmez; ama Julia olacaktı balığının adı.

Böylece minik, kırmızı balığın yaşamında yeni bir dönem başladı. Artık bir adı vardı. Küçücük bir fanusa koymuşlardı onu. Yalnızlık sıkıcıydı; ama bol yem veriyorlar, sevecen yüzlerle, suya eğilip sevgi sözcükleri söylüyorlardı. Sevildiğini bilmek hoş bir duyguydu. Kendini güvende ve mutlu hissediyordu.

Derken tatil zamanı geldi çattı. Annesi yol hazırlıklarına daldı, ağabeyi ödevlerini tamamlama derdine düştü. Küçük hanım ise, herkesten daha farklı bir telaş içindeydi. Balığını da yanına almak istiyordu ve bunun için haklı gerekçeleri vardı.

Balığını herkes görmeliydi. Dedesi, teyzesi, kuzenleri bayılacaklardı balığına. Ayrıca onu evde bırakıp gidemezlerdi.

Sonunda ailece karar verildi ve bir kase kavanozunda, küçük kızın kucağında yolculuk başladı. Bu daracık kavanozda yüreği daralıyor, âdeta soluk alamıyordu. Ama o küçük, kara kızın sevgi dolu davranışları, tatlı dili yok mu, her şeye değiyordu doğrusu!

Gittikleri evde de sevgi ve sevinç çığıllıkları arasında karşılandı, güzelliği

öviildi. Küçük kavanoz, özenle camlı bir büfenin içine yerleştirildi, büfenin kapağı kapatıldı. Julia, alışkın olmadığı bir gün geçirmişti. Yol yorgunuydu. Kendisini rahat bıraktıkları için sevindi. Sallanmaktan altüst olan midesi, yatışmaya başladı. Kalabalık aile özlemlerle sohbetle koyuldu. Julia unutulmuştu.

Sohbet uzun sürdü. Gece geç saatlerde yattılar. Ev sessizliğe ve karanlığa büründükten bir süre sonra, Julia garip bir huzursuzlukla uyandı. Minicik vücudundan bir elektrik akımı geçmiş gibi gerildi. Kocaman iki çift göz, karanlıkta acımasız pırlıtlarla yaklaşıyordu. Büfenin camları büyük bir gürültüyle tuzla buz oldu. Bir pençe darbesiyle kavanoz parçalandı.

Julia, kırılan camlar, dökülen sular arasında o korkunç düşmanın kokusunu aldı. Koca pençelerin, bilenmiş dişlerin yakınlığını hissetti. Birkaç dakika içinde ev halkı odaya dolmuş, ışıklar yanmıştı. İki yaramaz kedi, çıkardıkları gürültüden en çok kendileri korkmuş, suçluluk duygusuyla saklanacak yer arıyordu.

Bu arada Julia, şans eseri bir fincanın içine düşmüştü. Neler olduğunu anlamaya çalışıyor, fincana dökülen birkaç damla suda yaşam kavgası veriyordu. Kendisine seslendiklerini, sevgi sözcükleriyle onu aradıklarını duyuyordu; ama yapabileceği bir şey yoktu. Daha fazla dayanacak gücü de kalmamıştı. Beyninin uyuştüğünü, yüzgeçlerinin kaskatı kesildiğini hissetti. Bayılmıştı.

